

Joan Fonollosa, candidat de Primàries Barcelona: “Una condició inexcusable per obtenir la independència és el control del territori; i això, sense els Ajuntaments, és impossible”

written by Redacció Unilateral | 24 de novembre de 2018

Per als qui no et coneguin, et pots presentar?

El meu nom és Joan Baptista Fonollosa, sóc enginyer industrial jubilat i, a més de la meva carrera professional com a consultor d'empreses, he estat més de 30 anys professor a la UPC i UAB.

Sóc independentista de tota la vida i crec fermament en la democràcia directa i participativa, en què els electes deguin el seu escó als ciutadans i, per tant els hagin de rendir comptes directament de la seva actuació.

Tinc una llarga trajectòria com a activista polític, sempre en pro de la independència. Les meves accions polítiques més recents han estat la participació en el grup promotor de la querella contra el jutge [Llarena \(QxR\)](#) i en el col·lectiu [Constituïm](#), redactor d'una proposta de Constitució per a la República.

Per què participes en les primàries?

Em presento per quatre motius fonamentals:

1) Perquè en aquests moments transcendents que estem vivint, tots tenim l'obligació d'oferir el millor de nosaltres, al servei de Catalunya.

2) Perquè crec que en el punt concret que ens trobem, tot el nostre sistema polític necessita una sacsejada pel bé de Catalunya, i les primàries són una excel·lent eina per aconseguir-la, en el meu cas des de Barcelona.

3) Perquè crec que tinc coses a oferir, al servei de Barcelona i de Catalunya.

I 4) Perquè amb totes aquestes raons, si no ho hagués intentat, no podria mirar als ulls dels meus néts.

Com creus que es pot treballar per la independència des dels municipis?

L'Ajuntament és la institució política més propera al ciutadà; per tant, és imprescindible la seva col·laboració en un projecte tan transcendent com aquest.

D'altra banda, una condició inexcusable per obtenir la independència és el control del territori; i això, sense els Ajuntaments, és impossible, en especial quan és la gent qui està impulsant el procés.

No és casualitat que les eleccions del 1931 que van propiciar un canvi de règim fossin precisament unes eleccions municipals; i les del 2019 poden ser-ho també. Jo vull treballar perquè així siguin, tret, és clar, que ja hagi estat possible la independència abans perquè hagi passat alguna cosa, que podria ser: d'aquí al maig, a la velocitat que va tot, és una eternitat i poden passar moltes coses; la més previsible a hores d'ara, quelcom lligat al judici dels presos polítics.

Quins són els eixos principals de la teva candidatura?

A part de treballar per aconseguir la independència el més aviat possible –sense la qual molt poques coses seran possibles– hi ha dos eixos principals:

1) L'Ajuntament és la institució política més propera al ciutadà; però en el cas de Barcelona, avui en dia, això no vol

dir que sigui gaire propera: més aviat caldria dir que és la menys allunyada, i cal una gran millora en aquest aspecte: un Ajuntament de més d'un milió i mig d'habitants, simplement, no té sentit. Un Ajuntament ha de ser proper i això vol dir relativament petit, amb un alcalde i uns regidors que siguin, efectivament, veïns dels seus electors.

Barcelona està dividida en deu districtes i aquests en una setantena de barris, que són poc més que un dibuix en el mapa, però sense cap efectivitat real. Aquests barris haurien de ser els veritables Ajuntaments de la ciutat, amb un alcalde i uns regidors escollits pels veïns. La seva unió sota el principi confederal (d'acord amb la nostra tradició política anterior al 1714) produiria els Districtes i la unió d'aquests l'òrgan de govern de la Ciutat, el qual, per ser realment efectiu, probablement hauria d'ampliar el seu abast actual i confondre's amb l'Àrea Metropolitana. L'òrgan resultant podria ser el successor històric del venerable Consell de Cent.

2) Barcelona és una gran metròpoli i com totes les grans metròpolis, té una àrea d'influència molt gran. Això vol dir que les necessitats de mobilitat i en especial de transport públic són peça essencial per al seu bon funcionament. En aquest sentit hi ha un seguit de problemes que s'han de resoldre adequadament, amb visió de futur i –sobretot– amb el concepte, ja apuntat pels noucentistes, de la Catalunya ciutat.

En aquesta línia, alguns problemes que cal abordar urgentment són:

- Bus urbà: cal una gran millora en l'eficiència, basada en els conceptes de connectivitat, puntualitat i informació.
- El “famós” problema del tramvia: cal reconèixer d'entrada que no té solució bona i va molt lligat al problema de què cal fer amb la Diagonal.
- La xarxa de Rodalies: la comparació amb FGC és, simplement,

sagnant.

- El problema del taxi (i competidors), fruit de la patrimonialització d'unes llicències públiques, una cosa que de cap manera hauria d'haver passat. Cal abordar-lo amb valentia i visió de futur, atenent les necessitats de les persones que, de fet, són les víctimes d'un error de fa molts anys, però que no pot hipotecar el futur de la ciutat.
- La mobilitat amb bicicletes, patins, patinets, skaters, etc., que cal abordar de manera global, no fent carrils bici més o menys aïllats bàsicament pensats perquè algú es pugui fer una foto tallant la cinta. Cal tenir en compte que, diguem a deu anys vista, aquesta serà amb tota probabilitat la mobilitat més estesa a Barcelona.
- Els embussos de cada matí a les entrades i sortides de la ciutat, que són habituals i no es resoldran posant peatges per entrar ni dient als ciutadans que són rucs perquè agafen el cotxe, sinó donant-los alternatives vàlides i, sobretot, econòmiques.

Una bona solució a tot això tindria efectes directes en molts camps: des de la salut pública de la ciutat fins al turisme, l'habitatge, l'economia, ...